

РЕШЕНИЕ

№ 330

гр. София, 18.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Христо Лазаров

Членове: Красимир Маринов
Николай Ст. Метанов

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Христо Лазаров Въззивно търговско дело № 20221001000108 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава двадесета ГПК – Въззивно обжалване.

Образувано е по въззивна жалба от ищеца - „Ай пи ем“ ЕООД/в несъстоятелност/, ЕИК 831407500, представлявано от десезирания управител – И. П. М. срещу решение № 261536 от 23.11.2021г., по т.д. № 621/2019г., по описа на СГС, т.о. VI-11 състав. С обжалваното решение е отхвърлен като неоснователен искът на „Ай пи ем“ ЕООД/в несъстоятелност/ срещу М. Г. Ш., ЕГН *****, за заплащане на обезщетение за нанесени вреди в размер на 28 604 541,15 евро и с легова равностойност от 55 945 61972 лева и ищецът е осъден да заплати по сметка на СГС сумата в размер на 2 237 824,78 лева, представляваща държавна такса за първоинстанционното производство.

Въззивникът/ищецът - „Ай пи ем“ ЕООД/в несъстоятелност/ счита, че първоинстанционното решение е необосновано, тъй като било мотивирано с противоречиви правни изводи. Твърди, че неправилно било направен извод за липса на нанесена вреда в огромни размери върху масата на несъстоятелността на ищеца. Излага подробни доводи за наличието на всички елементи от фактическия състав на непозволено увреждане – деяние, противоправност, вреда, причинна връзка и вина. На следващо място твърди, че незаконно назначеният синдик бил поставено лице на банката-привиден

кредитор и действал срещу интересите на останалите кредитори и длъжника в производството по несъстоятелност на ищеца. Моли въззивния съд да отмени изцяло обжалваното решение, да реши спора по същество и да уважи изцяло предявения иск. Не претендира разноски.

Въззиваемият/ответникът – М. Г. Ш., е подал в срок отговор на въззивната жалба чрез адв. К.. Твърди, че въззивната жалба е нередовна поради липса на указания в какво се състои порочността на обжалваното решение, а по същество счита жалбата за неоснователна. Излага подробни правни доводи по всяко едно от твърденията на ищеца във въззивната жалба. Счита решението на първоинстанционния съд за правилно и законосъобразно и моли въззивния съд да го потвърди. В условията на евентуалност моли обжалваното решение да бъде коригирано относно неправилно приетото за установено от СГС, че поведението на синдика било противоправно. Не претендира разноски за въззивното производство.

Третото лице помагач на страната на ответника - „Юробанк България“ АД/универсален правопреемник на „Банка Пиреос България“ АД/, е подал в срока отговор на въззивната жалба чрез адв. А. и адв. Б.. Твърди, че въззивната жалба е нередовна поради липса на представителна власт на десезириания управител на ищеца и липса на документ за заплатена държавна такса. Излага правни доводи за неоснователност на въззивната жалба. Счита решението на първоинстанционния съд за правилно и законосъобразно и моли въззивния съд да го потвърди.

Въззивната жалба е подадена в законния срок, от надлежна страна по делото против подлежащо на въззивно обжалване решение на градския съд, същата е допустима, но разгледана по същество е неоснователна.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд след служебно извършена проверка на решението установи, че то е валидно, но недопустимо в частта, с която е конституирано трето лице помагач на страната на ответника.

Първоинстанционният съд правилно е определил фактическата обстановка по делото и страните не спорят, че с решение № 1630 от 12.10.2015г., по т.д.н. 5669/2012г. по описа на СГС било открито производство по несъстоятелност на „Ай пи ем“ ЕООД и 31.12.2010г. е определена за начална дата на неплатежоспособността. Производството по несъстоятелност е висящо към приключване на устните състезания във

въззивното производство. М. Г. Ш. била назначена за синдик в това производство и е оттеглила предявения от ищеца иск по т.д. 1828/2014г., по описа на СГС. По това дело било постановено прекратително определение от 15.03.2017г., което не е било обжалвано и е влязло в сила. Видно от представен и приет по делото договор за цесия от 06.12.2012г./л.л. 124-125/, се установява, че „Ай пи ем“ ЕООД е прехвърлил на „Ай пи ем трейд“ ЕООД вземанията си от „Банка Пиреос България“ АД по исковата молба вх. рег. № 0127159 от 04.12.2012г., като е посочено, че вземанията са в размер на 28 604 541,15 евро, като в чл. 1 от договора прехвърлените вземания са индивидуализирани по размер и вид. ГФО към 31.12.2014г. е подписан и публикуван от законния представител на ищеца – управителя М., който е публикуван в ТР на 19.10.2015г. Синдикът е обявил в ТР баланс за 2016г., който е публикуван на 06.02.2018г. и ГФО към 31.12.2019г.

От представените по делото влезли в сила съдебни актове - решение от 03.08.2017г., по т.д. 102/2017г., по описа на СГС и решение от 23.05.2018г., по т.д. 4582/2016г., по описа на СГС, се установява, че вземанията на банката са установени по реда на чл. 694 ТЗ. Признато е за установено съществуването на вземане от 223 513,95 евро по договор 096/2007г. за периода 30.03.2011г. до 30.10.2012г. и вземане за неустойка от 19 102,35 лева по договор за кредит 096/07г. Исковете на длъжника по чл. 694 ТЗ срещу банката за установяване несъществуване на приетите вземания по четири договора за банков кредит са отхвърлени като неоснователни.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд приема от правна страна, следното:

Липсва правен интерес от привличането на трето лице помагач на страната на ответника - „Юробанк България“ АД/универсален правоприменник на „Банка Пиреос България“ АД/. Твърдението на ответника, че оттеглянето на исковата молба от синдика по предявен частичен иск за вземане на „Ай пи ем“ ЕООД срещу банката, не може да обоснове допустимостта от нейното привличане по иск по чл. 663, ал. 3 ТЗ. Оттеглянето на иска от процесуалния представител на ищеца, в случая синдикът на несъстоятелното търговско дружество не може да обоснове възникване на каквито и да било негови права срещу банката, който могат да окажат въздействие върху правното ѝ положение или да обосноват дори и хипотетичен правен интерес от

установяване на никакви регресни права на синдика срещу банката. Съгласно разпоредбата на чл. 253 ГПК, първоинстанционният съд е трябвало да отмени определението си за привличане на банката като трето лице помагач на страната на ответника. Следователно участието на банката като трето лице помагач е недопустимо, поради което производство по отношение на него следва да бъде прекратено, а обжалваното решение в тази част обезсилено.

Неоснователни са възраженията на ответника, че въззивната жалба е нередовна поради липса на указания в какво се състои порочността на решението. Въззивникът е посочил в жалбата, че счита обжалваното решение за неправилно и необосновано, тъй като било мотивирано от противоречиви правни изводи.

Предмет на правния спор между страните по делото е дали с действията на синдика - М.Ш. са причинени вреди на несъстоятелния длъжник – „Ай пи ем“ ЕООД в общ размер от 28 604 541,15 евро.

Отговорността на синдика по чл. 663, ал. 3 ТЗ е законово уредена специална отговорност за причинени и при осъществяване на неговите правомощия, вреди на длъжника и кредиторите в производството по несъстоятелност, изразяваща се в задължение за тяхното поправяне. Както при всяка гражданска отговорност за вреда и елементите от фактическия състав на чл. 663, ал. 3 ТЗ включват - вреда, противоправно причиняване, вредоносно деяние/действие или бездействие/, причинна връзка между деянието и вредата, и вина. Това е специална имуществена отговорност, която произтича от разпоредба на закона – синдикът като орган на несъстоятелността и законен представител на несъстоятелния длъжник, както и да действа с грижата на добрия търговец. Тя е неограничена и резултатна - възниква и подлежи на ангажиране за обезщетяване в пълен размер на вредите, които длъжникът и кредиторите реално са претърпели вследствие неупражняване на неговите задължения или лошото управление на повереното имущество. В това число се включва и хипотезата, когато вследствие конкретни действия или бездействия, е причинен неоправдан разход, загуба или липса на парични средства или имущество. При всички случаи, съобразно общите правила на гражданската отговорност за вреди, те следва да бъдат установени по вид и размер, като реално отразили се върху масата на несъстоятелността.

Ищецът не е материалноправно легитимиран по предявения иск, тъй като с договор за цесия от 06.12.2012г./л.л. 124-125/, „Ай пи ем“ ЕООД е прехвърлил на „Ай пи ем трейд“ ЕООД вземанията си от „Банка Пиреос България“ АД по исковата молба вх. рег. № 0127159 от 04.12.2012г., като е посочено, че вземанията са в размер на 28 604 541,15 евро, като в чл. 1 от договора прехвърлените вземания са индивидуализирани по размер и вид. Всяко едно от процесните вреди описани в обстоятелствената част на исковата молба/л.л. 9 и 10/, съвпадат с вземанията, които ищецът е прехвърлил на цесионера и вече не се намират в патримониума на цедента. Следователно предявеният иск е неоснователен и следва да се отхвърли само на това основание.

Ищецът твърди, че са причинени вреди в общ размер на 55 945 619,72 лева, представляваща левовата равностойност на 28 604 541,15 евро, поради злонамерено публикуване на ГФО за 2015г. и 2016г., както и оттеглянето на искова молба по т.д. № 1828/2014г. по описа на СГС, с което процесните суми не били постъпили в масата на несъстоятелността.

Според настоящия съдебен състав с публикуването на ГФО за двете години не може да се причинят вреди на ищеца, тъй като с обявените обстоятелства в ТР се цели да се даде единствено публичност. Още повече, че съществуването, респективно несъществуването на вземането е предмет на производството по реда на глава четиридесет и четвърта ТЗ, в което единствено може да се предявяват, приемат и установяват съществуването, респективно несъществуването на вземания в производството по несъстоятелност на ищеца.

По същите съображения са неоснователни и твърденията на ответника, че тези вреди са настъпили вследствие на оттеглянето на иска от синдика в производството по т.д. № 1828/2014г. по описа на СГС. Оттеглянето на иска не се ползва със сила на пресъдено нещо, независимо от обстоятелството дали е законосъобразно и надлежно упражнено, от това процесуално действие на синдика в процесната хипотеза не са настъпили никакви вреди за ищеца. Ищецът не е доказал настъпила вреда в имуществото на ищеца, поради което липсва първият необходим елемент от фактическия състав на законовата отговорност на синдика. Вредата е елемент при всички състави на отговорността за вреди и е обективна предпоставка на деликтната отговорност, защото без вреда няма и не може да има отговорност за вреди. Следователно предявените иски са неоснователни и на това основание.

Предвид липсата на вреда са ирелевантни и не следва да се обсъждат останалите правни доводи, досежно останалите елементи от фактическия състав на чл. 66З, ал. 3 ТЗ.

Ирелевантни за това производство са твърденията на ищеца, че съдебното решение по т.д. 1828/2014г. по описа на СГС е постановено след

законоустановения едномесечен срок по чл. 235, ал. 3 ГПК, евентуално допуснатите съществени нарушения на съдопроизводствените правила от съда по несъстоятелността, както и правните доводи за неправилност на съдебните актове постановени в това производство/изложени в обстоятелствената част на въззивната жалба, номерирана с I и обозначени с т.1.1. до т. 1.5./. Тези твърдения нямат значение за предмета на делото по иск за причинени вреди при осъществяване правомощията на синдика по чл. 663, ал. 3 ТЗ и не следва да се обсъждат по същество.

Ирелевантни за това производство са твърденията на въззивника, че първоинстанционният съд не се произнесъл по молба вх. № 267288 от 02.10.2020г., с която са направени доказателствени искания от ищеца. Това са доказателствени искане за установяване на факти за нищожност на договорите за кредит на банката/номерирана с III от въззивната жалба/, които също са неотносими за предмета на делото по иск за причинени вреди при осъществяване правомощията на синдика по чл. 663, ал. 3 ТЗ и не следва да се обсъждат по същество. Още повече, че вземането на банката е установено със сила на пресъдено нещо в производството по несъстоятелност, в което длъжникът е бил страна по делото и тези правни спорове не могат да бъдат пререшавани.

Въззиваемият/ответникът има право на разноски за въззивното производство, но не претендира такива и не следва да му се присъждат.

В обжалваното решение има допуснатата очевидна фактическа/техническа/ грешка в ЕГН на ответника, като грешно е изписан ЕИК на ищеца, която след влизане в сила на решението следва да се поправи служебно от първоинстанционния съд, на основание чл. 247 ГПК.

Предвид гореизложеното и поради съвпадане на крайния резултат обжалваното решение следва да се потвърди, но съобразно мотивите изложени от въззивния съд.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 261536 от 23.11.2021г., по т.д. № 621/2019г.,

по описа на СГС, т.о. VI-11 състав, в частта, с която е постановено при участието на „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749/универсален правоприемник на „Банка Пиреос България“ АД/, като трето лице помагач на страната на ответника – М. Г. Ш., ЕГН *****.

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО по отношение на „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749/универсален правоприемник на „Банка Пиреос България“ АД/, конституирано като трето лице помагач на страната на ответника – М. Г. Ш., ЕГН *****.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261536 от 23.11.2021г., по т.д. № 621/2019г., по описа на СГС, т.о. VI-11 състав, в частта, с която е отхвърлен искът на „Ай пи ем“ ЕООД/в несъстоятелност/, ЕИК 831407500 срещу М. Г. Ш., ЕГН ***** , за заплащане на обезщетение за нанесени вреди в размер на 28 604 541,15 евро и с легова равностойност от 55 945 619,72 лева и ищецът е осъден да заплати държавна такса за първоинстанционното производство в размер на 2 237 824,78 лева.

ОСЪЖДА „Ай пи ем“ ЕООД/в несъстоятелност/, ЕИК 831407500 да заплати от масата на несъстоятелността по сметка на Апелативен съд град София, сумата от 1 118 912,39/един милион сто и осемнадесет хиляди деветстотин и дванадесет и 39 стотинки/лева, представляваща държавна такса за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____